

LEVÉL

Fáradt vagyok. Fáradtan s örege minden lányba
szerelmes lehetnék...
Tenyerem forró, este
csap alá tartom, tiszta fehér
vizsugár alá,
s elbúcsúzom, leteszem s felejttem,
próbálom felejtteni...
Nagy tűzfalak tövében,
ezer évig
lyukakban éltem én is,
csigavérű emberek közt, de
menyétté változtak, mihelyt magukról volt szó.
Csak az forog, a felszín, barátom.
Ismétlem, fáradt vagyok,
de ma aludni is oly szomorú,
reménytelen,
és gyöngyözik az ember homloka.
Mióta kijöttem, álmaimban
újra fölnyalom a kilométer hosszú folyosót,
verejtékesen ébredek,
összeszorított foggal és ököllel.
Kis idők nagy urai.
Attilát szeretik, mint a tortát,
végigesznek minden költői estet
késsel és villával, vagyis
mandzssettásan és
megfelelő színű nyakkendőben.
Es csobognak a porban a küllők
és suhannak a batárok,
vérgőz hajtja, tolja messziről.
Amikor meleg forrásként
felbuzog a vadgalamb éneke hajnalban,
akkor látom ezt tisztán, világosan,
oly élesen,
mint arcom a letörölt tükrömben, éjfélkor,
arcom, a falfehéret.
A lovak kinyúltak a hintók előtt, mondanám,
de stílustalan,
mert lovak és hintók nincsenek.
Mondom, fáradt vagyok, ledőlök,
de nem jön az álom,
őrülöm a világot, apróra megörülöm az ágyamban,
hol nem tudok aludni,
ahol meg fogok halni...
Vettem néhány nagy tükröt, hogy
szétfeszítsem a szobámat,
hogy megszabaduljak valami belső fulladástól.
Te tudod legjobban:
több súly kell rá, mert elszáll a papír
a költő asztaláról,
fölemelkedik, útra kel gazdájával
a vers.

Fiatalon, emlékszem, akkor még
 forgott a föld,
 én is egy kihegyezett szalmaszállal
 akartam kifordítani sarkaiból.
 Azt írod: íme a harmadik
 és nem dőlt össze a világ
 (csak bennünk).
 Űznek a rettentő hangszerek, billentyűk,
 aludj, ha tudsz,
 köröz-köröz a vörös vércse,
 aludj, ha tudsz.
 Vándorsólyom, külföldi őszök...
 Van itt egy pincérnő,
 oly kedves, talán álmában is mosolyog.
 (Ó, ez a gazdag pazarlás!
 Szíve, mint a selyemhernyó,
 éjjel is szövö fényes szálait.)
 Ilyenről álmoztam.
 Van itt egy lány is, elnézem így ebéd után,
 az asszony idősebb,
 de őt választanám,
 ha még választanom lehetne,
 de én az utolsó lehetőséget
 tegnap elengedtem.
 Es jaj annak, aki későn ébred,
 sose lát reggelt.
 Reggelek nélkül gyorsan meghalunk,
 reggelek nélkül
 nem merünk senki szemébe belenézni.

AZ UTCA MASIK FELÉN

Nem hoztam magammal zsebkendőt
 erre az estre,
 aztán a csészét, hogy emeltem,
 oly különös volt,
 mintha féldalomban,

hazafelé egy marék virággal
 a zsebemben,
 átmentem az utca másik felére,
 hogy egyedül lehessenek a szívemmel,
 az esernyőmmel.

TÖRÖKKANIZSÁN EGY KERTBEN

Hát itt kellett találkozoznunk?
 Ma fáradtan érek haza.
 Az állomáson
 odasúgom az öreg hordárnak:
 apám, fogjon be s vigyen haza.

KÁR, HOGY HOLNAP...

Kár, hogy holnap, holnapután,
 kár e nagy lehetőségért,
 a tegnapi löttünk vele, ma
 a nagyágyú nekünk fordul.